

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ EFTA

**Wniosek o wydanie przez Trybunał EFTA opinii doradczej złożony przez Borgarting Lagmannsrett
w ramach postępowania karnego przeciwko P****(Sprawa E-15/20)**

(2021/C 58/14)

W dniu 21 października 2020 r. do kancelarii Trybunału EFTA wpłynął wniosek z dnia 16 października 2020 r., w którym *Borgarting Lagmannsrett* (sąd apelacyjny Borgarting) zwraca się o wydanie opinii doradczej w ramach postępowania karnego przeciwko P w odniesieniu do następujących kwestii:

Pytanie 1

Czy w art. 3 i 7 lit. a) Porozumienia EOG w związku z rozporządzeniem 883/2004, w szczególności art. 4, 5 i 7 w związku z rozdziałem 6, wyklucza się system krajowy, w ramach którego:

- a) warunkiem uzyskania prawa do świadczeń dla bezrobotnych jest pobyt bezrobotnego (*oppholder seg*) w Norwegii (zob. sekcja 4-2 Ustawy o powszechnym ubezpieczeniu); oraz
- b) zwolnienie z obowiązku pobytu, w tym ze stosowania przepisu art. 64 rozporządzenia 883/2004, jest przewidziane w krajowym rozporządzeniu w sprawie świadczeń dla bezrobotnych, które jest wdrażane również w ramach rozporządzenia transponującego?

Pytanie 2

Niezależnie od odpowiedzi na pytanie pierwsze: czy opisany w nim system stanowi ograniczenie w świetle dotyczących swobodnego przepływu przepisów porozumienia EOG, w tym art. 28, 29 i 36?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej: czy takie ograniczenie można uzasadnić następującymi przesłankami:

- i. że pobyty w państwie właściwym zazwyczaj postrzega się jako bardziej zachęcające bezrobotnego do poszukiwania i znalezienia zatrudnienia oraz stwarzające ku temu większe możliwości, w tym możliwość szybkiego podjęcia pracy;
- ii. że pobyty w państwie właściwym zazwyczaj postrzega się jako ułatwiające dostęp służb zatrudnienia do bezrobotnego oraz że jego obecność w Norwegii umożliwia administracji publicznej monitorowanie tego, czy spełnia on warunki otrzymania świadczeń pieniężnych wypłacanych bezrobotnym – w tym: czy dana osoba jest rzeczywiście bezrobotna i nie posiada ukrytych źródeł dochodu, czy faktycznie i aktywnie poszukuje pracy lub uczestniczy w innych działaniach mających na celu znalezienie zatrudnienia;
- iii. że pobyty w państwie właściwym zazwyczaj postrzega się jako stwarzające lepsze możliwości oceny przez służby zatrudnienia, czy względem bezrobotnego podejmowane są odpowiednie dalsze działania; oraz
- iv. że system krajowy umożliwia pobieranie świadczeń dla bezrobotnych w innym państwie EOG na warunkach określonych w rozporządzeniu 883/2004.

Pytanie 3

W zakresie, w jakim wymaga tego odpowiedź na pytania pierwsze i drugie, równorzędne pytania zadaje się w odniesieniu do dyrektywy 2004/38, w tym jej art. 4, 6 i 7.

Pytanie 4

Oskarżonemu zarzucono przedstawienie organowi administracyjnemu NAV nieprawdziwych informacji dotyczących pobytów w innym państwie EOG, a tym samym doprowadzenie NAV do wypłaty świadczeń dla bezrobotnych, do otrzymywania których oskarżony nie był uprawniony, ponieważ w Ustawie o powszechnym ubezpieczeniu jako warunek uzyskiwania takich świadczeń określa się pobyt (*opphold*) w Norwegii. Czy – zważywszy na transpozycję rozporządzenia 883/2004 (zob. pytanie pierwsze) przez Norwegię – stosowanie przepisów kodeksu karnego dotyczących oszustw i składania nieprawdziwych oświadczeń w sprawach takich jak przedmiotowa jest zgodne z podstawowymi zasadami prawa EOG, takimi jak zasada jasności i zasada pewności prawa?

Pytanie 5

Czy w świetle konkretnego przypadku, takiego jak przedmiotowy, oraz transpozycji przez Norwegię rozporządzenia 883/2004 (zob. pytanie pierwsze), sankcja prawna jest zgodna z zasadą proporcjonalności?
